

„Bůh poslal svého Syna“

1. Svátek vánoční
Hošťálková 25. 12. 2021

Písně: 297, pěvecký sbor, 304, 301, 299

Čtení z Písma: Žalm 19, 1 - 10; ep. Římanům 1, 14 - 20

Text kázání: ep. Galatským 4, 4 - 7

Milí bratři a sestry,

splnila se nám naše vánoční přání? Přišla návštěva, kterou jsme očekávali, dorazilo vánoční přání nebo nějaký balíček? Stihli jsme nakoupit všechno, co jsme chtěli svým milým - dětem, vnukům, blízkým - položit pod vánoční stromeček? Mnohá očekávání se možná splnila, třeba byla dokonce ještě předstižena, jiná ale zůstala nenaplněna. Tak už to bývá. Všechna naše přání nakonec stejně nikdy svého naplnění nedojdou.

Přesto však můžeme i o těchto Vánocích nově prožít opravdovou vánoční radost. Vždyť to, co je skutečným základem vánoční radosti a bez čeho by Vánoce prostě nebyly je - jak dobře víme - to, že Bůh, mezi nás pozemské, poslal svého Syna, aby utišil a uspokojil ty nejhlubší touhy člověka po vnitřní harmonii, pravém pokoji a štěstí, které nakonec stojí za všemi našimi přáními a touhami. Uvědomujeme si tuto hlubokou a vlastně jedinou a jedinečnou zvěst Vánoc uprostřed předvánočního nebo vánočního ruchu, běhání a toužení? Nebo stojí někde v pozadí, málo povšimnutá?

Se sesláním Ježíše na naši zem se všechno nově začíná - začíná nejen nový letopočet, ale zásadně nový čas. Apoštol Pavel píše: **„Když se naplnil stanovený čas...“**. Tato slova v nás vyvolávají představu času, který je měřen starodávnými přesýpacími hodinami. To, jestli již ten správný čas nastal, anebo co vůbec čas byl, člověk mohl sledovat na tom, jak se skleněná nádobka plnila pískem z nádoby nad ní. Když se spodní nádobka naplnila, přesýpací hodiny se musely obrátit, a začínal se měřit nový časový úsek. Naše představa času se dnes již váže k pohledu na polohu hodinových ručiček, nebo digitální číslicové zobrazení. Avšak jedno zůstává stále stejné: Člověk musí trpělivě čekat do chvíle, než uzraje nebo nadejde pravý čas. Svět, celé lidstvo muselo čekat na Spasitele, stejně tak jako naše děti nebo vnuci musely, po ty dlouhé adventní týdny, čekat na svátek Kristova narození a Štědrý večer se vším, co k tomu patří. Nyní si tedy opět připomínáme a slavíme, že Bůh vstoupil do našeho času a proměnil jej tím, že do našeho časo-prostoru poslal svého Syna. S jakou proměnou Kristus přichází? Jak nad tím přemýšlí apoštol? Jeho uvažování bychom mohli shrnout do třech bodů:

- a) On ukončil dobu našeho otroctví,
- b) On nás obdarovává možností mít se k Bohu jako jeho děti
- c) On nám dává podíl na úplné, veliké naději.

Kristus ukončil dobu našeho otroctví: „Narozen z ženy podroben zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni... A tak už nejsi otrok...“

Pavel nazývá život bez Krista otroctvím, otrockou existencí. Může to znít podivně, může to v nás vyvolávat nelibé pocity. Vždyť člověk se dnes cítí a chce cítit naprosto

volně, svobodně, soběstačně. Nedá si příliš od nikoho říct. Sám ví, co je správné a domnívá se, že je svým vlastním pánem.

Ovšem když se tímto směrem zahledíme pozorněji, pak vidíme, jak jsme ovládáni všemi možnými a nemožnými věcmi. Jsme dětmi našeho času a vsazeni do celku tohoto světa. Jsme závislí na dějinných zákonitostech a technických potřebách. Jsme ovšem také ovládáni veřejným míněním a nejrůznějšími módními vlnami, tlakem konzumu a přitažlivostí peněz. Kvůli tomu všemu jsou opomíjeny a zanedbávány lidské vztahy. A Vánoce jsou pak často chvílí, kdy se mnohý pokouší velkými dárky nahrazovat, co u těch druhých, blízkých, v odcházejícím roce zameškal. Není divu, když se tu pak žádný velký jasot, žádná velká radost nedostaví.

Nejsme svobodní, ale závislí - náš čas je závislý, naše chování je závislé - na tisíci malých i velkých věcech. A když se to někdo pokouší nerespektovat a přeskakovat vlastní stín, pak je to, jako kdyby byl připoután k nějakým betonovým kvádrům. Nezakusili jsme to každý z nás na sobě? To je naše otroctví pod zákonem. A právě sem, do středu naší lidské omezenosti, ohraničenosti, pošle Bůh svého Syna, bez lesku, slávy a glorioly, naprosto srovnatelného s každým jiným. Ale přece je tak jedinečný, že nemůže být s nikým jiným zaměněn. V Ježíši Kristu přišel Bůh sám do našeho času a přetrhal všechno, co svazuje naše ruce, myšlení i naši vůli. Osvobodil nás od všech tlaků, které nám velí, abychom dělali všechno to, co se obvykle dělává. Ježíš nám ukázal, že můžeme být svobodni pro lásku - pro lásku vůči druhému.

A tak do našeho času vstoupil nový Pán. Kdo se podřídí právě jemu, stává se volný, svobodný. Mocnosti otroctví sice bojují dál a hájí si svá pole. Ovšem jsou to přemožení králové. Třebaže jsou jejich pohledávky již 2000 let promlčeny, nárokují si lidskou loajalitu i svou daň. Jestliže však stojíme na Ježíšově straně jako jeho následovníci, jsme osvobozováni od „*otroctví moci tohoto světa*“, Pavel píše doslova „*vesmírných mocí (živlů)*“ a můžeme svůj život žít v bezprostředním společenství s Bohem.

Kristus nás také obdarovává možností mít se k Bohu jako jeho děti: „Protože jste děti, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího: „Abba, Otče!“

Děti se poznají podle toho, jak mluví se svými rodiči. Vůči cizím lidem se často chovají stydlivě a zdrženlivě. Ale když přijdou domů rodiče, rozběhnou se jim naproti a hlasitě na ně šťastně volají: „*mami, tati!*“

Právě tak důvěrně oslovuje Ježíš Boha. Nazývá jej vlastně „*tatínkem*“, Abba. První církev volala k Bohu podle Ježíšova vzoru „*Abba*“, třebaže takové oslovování Boha pravověrné Židy velmi dráždilo a pohoršovalo. Pavel má za to: „*Když svého Boha oslovujete právě takto nadšeně, šťastně a plni důvěry, bude v tom velmi zřetelné, že jste skrze Ježíše Krista Božími dětmi, že Ježíš z vás tyto Boží děti učinil.*“

Říci „*Abba*“ není vůči svatému Bohu žádnou domýšlivou důvěrností. Umožnil to Ježíš a zmocnil k tomu všechny lidi. Strach a otrocké smýšlení již před Bohem nemá žádné místo. Nepotřebujeme se již ve strachu před Bohem třást, tím méně před „*mocnostmi tohoto světa*“. Jsme s Bohem tak pevně propojeni, jak jen mohou být svázány a propojeny děti se svým otcem a matkou. Bůh to umožnil tím, že na naši stranu - v podobě lidského dítěte - postavil svého Syna. Nyní jsme s ním spřízněni jedním Duchem, žijeme jeho Duchem. Toužíme nyní po plné a jasné duchovní spřízněnosti s ním. - Když například sedíme o Vánocích v plném kostele, nebo se sejdeme v malé skupině, kde přemýšlíme nad Biblí a jejím nárokem na náš život,

nebo když se scházíme ve společném kruhu kolem Stolu Páně a slavíme jeho Večeři. Bůh je naším Otcem, a tak nejsme bez ochrany a vydání napospas „*mocnostem tohoto světa*“. Jsme svobodnými syny a dcerami Božími, Duch Ježíše Krista z nás navzájem tvoří sourozence a On nám to také dosvědčuje.

A ještě - Kristus nám dává podíl na úplné, veliké naději: „A tak už nejsi otrok, nýbrž dítě (syn, dcera), a když dítě, tedy z moci Boží i dědic.“

Vánoční očekávání se našim dětem většinou plní - dobře se o to staráme. Radost a štěstí je to, co vyzařuje z jejich očí a co si také přejeme. V mládí pak často přichází doba vystřízlivění a zklamání: Ta pravá nálada se nechce dostavit, očekávání a naděje byla mnohem větší než jejich naplnění.

Avšak pravé očekávání trvá dál. A toto očekávání jistě naplněno bude. Pavel zdůrazňuje, že jako Boží děti jsme také spoludědicové. To tedy znamená: Všechno, co před námi Bůh předestřel a co nám zaslíbil ve věci požehnání, spásy a plnosti života, to také dovede ke svému cíli ve chvíli, kdy dojde k oné poslední proměně - ta je ještě před námi. Nepochopitelné a nepředstavitelně krásné bude dědictví, které Bůh vyhradil svým dětem. Tato spása, toto pro nás navýsost dobré, v určeném čase přijde a předstihne všechno naše očekávání i naději. Proto ze svého života nesmíme vypudit ono vánoční toužení, které v nás přetrvává z dob našeho dětství. Máme je ve svém srdci střežit, jako odkaz k onomu věčnému - pro nás dnes nepředstavitelnému - blaženému dědictví, které svým dětem Bůh zaslíbil a které v určeném čase nastane.

Amen.